

Mariëtte Middelbeek

Julia

Vrouwen van Vechtlust

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440332

NUR 301/342

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Marmer BV

© 2022 Mariëtte Middelbeek en Uitgeverij Marmer BV

Redactie: Karin Dienaar

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

‘**E**n het was me dan ook een groot genoegen door u ontvangen te worden op uw landgoed, waarvan ik danig onder de indruk ben. Zo onder de indruk dat ik graag nog eens terugkom om ook de tuinen nader te bewonderen, zodat we wellicht...’

Terwijl de mannenstem zelfs op de drempel van de voordeur maar doorging en doorging, dwaalden de gedachten van Julia gravin Bentinck van Thoringen langzaam af naar haar slaapkamer en dan met name haar bed. Haar bed, waarin ze liever zou willen liggen dan nu nog meer aan te horen van de breedsprakige Arthur graaf ter Wolde, die in de afgelopen vijf uren nooit langer dan twee minuten niet aan het woord was geweest. In gedachten smeekte ze hem om eindelijk zijn mond te houden, omdat haar oren suisden en haar hoofd intens verlangde naar een klein moment van stilte. Bovendien: hoeveel

kon een mens over zichzelf vertellen?

Veel, zo bleek in het geval van graaf ter Wolde, die alleen al over de geschiedenis van Hoog Schrevensteijn, het landgoed van zijn familie, eindeloos veel te vertellen had. Daarbij was het Julia opgevallen dat hij, ook al was hij pas tweeëntwintig, de indruk wekte dat hij het landgoed in z'n eentje bestuurde en dat het dan ook aan hem te danken was dat het floreerde als nooit tevoren. In werkelijkheid had die ontwikkeling, zo wist ze van haar ouders, al tien jaar geleden ingezet dankzij het harde werken van zijn vader en grootvader. De vader zelf en zijn tweede echtgenote – de moeder van de graaf was al jong overleden – waren ook bij het diner aanwezig geweest, maar hadden opvallend weinig gezegd.

Tijdens het diner had Julia op meerdere momenten moeite moeten doen om een gaap te onderdrukken. Daarbij had ze nadrukkelijk niet naar haar moeder gekeken. Die zou haar ongetwijfeld een vernietigende blik hebben gestuurd als ze had gemerkt dat Julia er ook maar enige blijk van gaf dat ze de graaf, die vanuit Overijssel naar Vechtlust was gereisd, stomvervelend vond. Gelukkig was het met uiterste inspanning van haar kaakspieren gelukt

niet opzichtig te gapen. En na dat eindeloze diner en een glas cognac voor de graaf en haar vader – de heren hadden zich jammer genoeg niet teruggetrokken in de bibliotheek – was het moment dan eindelijk gekomen waarop de vader van graaf Arthur opstond en hun vertrek aankondigde. Daarna had het nog zeker een halfuur geduurd voor ze daadwerkelijk de voordeur hadden bereikt, omdat de jonge graaf telkens opnieuw weer wat te zeggen had gehad en zich kennelijk geroepen voelde het interieur van zowel de eetkamer als de hal met dat van zijn eigen landhuis te vergelijken. Daarbij was het landhuis van de Ter Woldes er telkens net wat beter van afgekomen, maar dat was een detail dat waarschijnlijk alleen Julia was opgevallen.

‘Dank u voor uw komst, graaf ter Wolde’, zei Julia nu beleefd, terwijl ze toekeek hoe de graaf zich vooroverboog en haar hand kuste zonder die met zijn lippen te raken.

‘Dank u voor de ontvangst, gravin Bentinck van Thoringen. En hopelijk tot spoedig ziens.’

Na die woorden draaide de graaf zich dan toch om en liep achter zijn vader en stiefmoeder aan de trap van het bordes af naar hun gereedstaande rijtuig. Het viel Julia op dat een van de twee paarden al staand in slaap was ge-

vallen tijdens het wachten en de gedachte dat ze meevoelde met het arme dier, ontlokte haar een klein glimlachje.

‘Blij te zien dat hij je vrolijk heeft gestemd’, hoorde ze de stem van haar moeder naast zich. Daar zat iets opgetogens in dat Julia’s glimlach onmiddellijk deed verdwijnen.

‘Nou...’ zei ze, terwijl ze toekeek hoe de graaf het rijtuig betrad, waardoor het paard ontwaakte. Ze overwoog het ware binnenpretje met haar moeder te delen, maar besloot het niet te doen. ‘Vooral het gegeven dat hij vertrekt, stemt me vrolijk’, zei ze toen. ‘Mijn hemel, ik dacht dat hij nooit zou stoppen met praten.’

‘Julia...’ De stem van Anna van Thoringen klonk afkeurend, maar ergens kon Julia zich niet aan de indruk onttrekken dat haar moeder haar opmerking ook vermakelijk vond.

‘Het is toch zo?’ zei Julia, terwijl ze zich omdraaide en achter haar vader aan het landhuis weer in stapte. ‘Ik heb zelden iemand zo veel horen praten.’

‘Opmerkelijk.’ Anna keek haar dochter aan en trok even met haar mond. ‘Vorige week hoorde ik je nog een klacht uiten over een andere jongeman, en dat betrof precies het tegenovergestelde.’

Julia deed haar mond open om antwoord te geven, dacht even na en sloot hem toen weer. Ze liet lucht ontsnappen en moest onwillig toegeven dat haar moeder gelijk had. Alleen was dat dan weer het andere uiterste geweest. Vorige week had ze zich namelijk met de nodige ongemakkelijkheid en verveling door een diner geworsteld met Joachim baron von Haustingen, die helemaal uit Duitsland was gekomen om urenlang zo min mogelijk te zeggen. Aan het einde van die avond had Julia spierpijn in haar gezicht gehad van de glimlach die ze steeds in stand had gehouden, en haar hoofd tolde van haar oneindige pogingen om weer een nieuw gespreksonderwerp aan te dragen, aangezien ze had gemerkt dat zelfs haar ouders op een bepaald moment door hun stof heen waren geweest. Dat ging ook snel wanneer iemand probeerde met zo min mogelijk woorden – nee, zo min mogelijk l ettergrepen – te antwoorden. Julia begreep niet zo goed waarom de baron de moeite had genomen de lange reis vanuit Duitsland te maken, als hij niet van zins leek om aan te tonen waarom hij voor Julia een geschikte kandidaat was.

‘Ach, hij is vast gewoon verlegen’, had haar moeder de volgende ochtend aan het ontbijt

opgewekt gezegd. Julia had maar niet geantwoord. Verlegenheid en desinteresse waren twee verschillende eigenschappen en ze wist heel goed welke van de twee ze bij de baron had waargenomen. Pas nadat ze in een gesprek tussen haar ouders had opgevangen dat de baron alleen maar door zijn ouders was gestuurd omdat er oude – maar inmiddels verwaterde – handelsbetrekkingen tussen de twee families bestonden, begreep ze waarom hij zich van zijn stilste kant had laten zien. De baron wilde niet trouwen – althans, niet met haar – en dat besef had voor Julia gevoeld alsof er een gewicht van haar schouders werd getild.

‘Stel je voor’, had ze achteraf gegrinnikt tegen haar nichtje, ‘dat je je hele leven samen zwijgend doorbrengt. Daar moet je toch niet aan denken?’

‘Vreselijk’, had Amélie geantwoord. ‘Ik hoop wel dat ik trouw met iemand die in elk geval iets te vertellen heeft.’

En die rijk was, en van goede komaf, en knap, en niet zelfingenomen, en bij voorkeur geïnteresseerd in paarden en geschiedenis – op het wensenlijstje van Amélie stonden nog wel een aantal punten waaraan haar toekomstige echtgenoot zou moeten voldoen. Haar ouders –

Julia's oom Diederik en tante Eleonore – hadden hun handen vol aan de zoektocht, waarbij ze echt wel aan Amélie's wensen tegemoet wilden komen, maar ook de belangen van de familie niet uit het oog konden verliezen. En die belangen schreven voor dat Amélie in het huwelijk moest treden met een echtgenoot die genoeg vermogen meebracht om Vossenbergh voor de komende decennia veilig te stellen. Het landgoed net buiten Nigtevecht, waar Amélie was opgegroeid, floreerde nog altijd, maar er waren investeringen nodig om de pachters tevreden en de inkomsten op peil te houden. Een financiële oppepper in de vorm van een vermogende echtgenoot was dus welkom. Aan de andere kant was voor een eventuele huwelijkskandidaat Vossenbergh ook een zeer aantrekkelijk vooruitzicht, zeker wanneer hij als tweede of volgende zoon in een gezin geen recht had het landgoed van zijn eigen familie over te nemen. Het was aan oom Diederik en tante Eleonore om tussen alle potentiële huwelijkskandidaten voor Amélie precies die ene man te vinden die niet alleen het geld maar ook het inzicht had om Vossenbergh te besturen en overeind te houden. Die belangen zouden, zo wist Julia zeker, uiteindelijk boven

het wensenlijstje gaan dat Amélie voor haar echtgenoot had opgesteld.

Julia zelf had haar verlanglijst wat betreft haar toekomstige echtgenoot minder scherp voor ogen dan Amélie, net als de meeste andere debutantes dit seizoen. 'Ik wil gewoon dat hij interessant is', had ze tegen haar nichtje verzocht, waarbij Amélie haar verwonderd had aangekeken.

'Wat bedoel je daar nu weer mee?'

Julia had de vraag onbeantwoord gelaten. Er was geen vaststaande definitie van de omschrijving waaraan ze hoopte dat haar echtgenoot zou voldoen. Zelf hield ze, net als haar moeder, van schilderkunst. En van de natuur, paarden, het buitenleven. En ja, natuurlijk hoopte ze dat ze een man zou treffen met wie ze die liefde kon delen, maar net zo goed zou ze haar leven willen delen met iemand die haar kon meenemen in wat zijn passie was.

Behalve, bedacht ze toen ze achter haar ouders aan liep, wanneer zijn passie alleen zijn eigen persoon betrof, zoals bij graaf ter Wolde het geval was.

Nadat Marius, de butler die sinds jaar en dag op Vechtlust in dienst was, de voordeur achter hen had gesloten, excuseerde Julia zich bij haar